

Андрій Нискогуз

Любий читачу! Вже вкотре заохочую Тебе прочитати одну з мільйонів книг – «Жити серцем» Олега Романчука. Чому саме цю книгу? Бо вона, як на мене, – справді добра книжка, тобто та, після прочитання якої Ти станеш ще кращим, ще милосерднішим, ще зрілішим, аніж Ти був до того. Про мету написання книги говорить на початку твору сам автор: «Багато людей нещасливі, бо не живуть згідно зі своїм серцем. Багато ранять одне одного й не розуміють, бо не чують серцем. Шукають щастя хто знає де і не знаходять, бо не шукають серцем.

Багато доль не складається, багато життів ламається, бо людина не знає своєї пісні. І на землі було б більше миру, якби ми жили серцем [...] Ця книжка – це запрошення до мандрівки в країну серця, мандрівки в пошуках власної пісні. Автор аж ніяк не вважає себе ані експертом, ані проводирем у цій країні – лише тим, хто теж слухає і теж шукає». Книга «Жити серцем» за сюжетом нагадує славнозвісного «Маленького принца» А. де Сент Екзюпері. Маленький принц – це символ людини–мандрівника у всесвіті, що шукає прихований сенс речей і власного життя.

Моїм завданням є показати, що ця дитячо-наївна історія не є просто черговою сентиментальною оповідкою, але, на диво, глибоким і великою мірою богословським трактатом, написаним у доступних і зрозумілих сучасникам категоріях. Написана книга в простій формі, тому її можуть читати діти. Та водночас вона глибока за змістом, так що почерпнуть із неї мудрі й освічені зрілі особи чимало. Порушені ж теми такі актуальні й загальнолюдські, що вартує прочитати твір кожному. О. Романчук, будучи професійним психіатром, у християнському дусі подає істини, в яких кожен пізнає себе.

Лейтмотив повісті – ідея про те, що лише вільне й щире серце людини здатне вказати їй на її істинне щастя, свободу і сенс життя. Під серцем, наскільки це впливає з контексту, розуміються не просто душевні поривання-пристрасті (вони, навпаки, подаються у формі негативного «его»), але людську особу, внутрішнє осердя людини. Людська ж особа або ж душа, згідно ранньохристиянського автора Тертуліана (155-223), за природою християнка, тобто у своїй первозданній природі тягнеться до добра. В цьому ж дусі мислить і автор, коли цитує Жана Ваньє: «Наше серце, таке як воно є, не потребує ні слави, ні влади, ні успіху, ні почесностей. Єдина його потреба – це любов та єднання зі серцями інших людей». Само зрозуміло, що ці прагнення любові й спілкування започатковуються й завершуються остаточно в Комусь, або ж у Правді, як називає Бога

автор книги «Жити серцем». Всі ж інші бажання людини (слава, знання, сила тощо), самі по собі добрі, коли стають на місце Любові (Бога), а не перетворюються в ідолів, жалюгідних сурогатів-подобин Бога.

Згідно автора, кожна людина народжується з природнім потягом істинної любові до Бога та інших. Та на певному етапі життя людина з різних причин (оточення, сім'я, самообман тощо) починає втрачати отой справжній зв'язок з Правдою та ближніми. Відтак перестає бути собою, вдягає маску, бо лише безпосередній зв'язок в любові здатен творити людину повноцінною і творчою. Втративши отой істинний Сенс, переставши бути собою, справжньою (тобто люблячою, співчутливою і щирою), людина починає витворювати собі заміників Сенсу. Для різних людей – різний заміник: для когось – це визнання, для когось – спокій за всяку ціну, для ще іншого – це інтелект чи законницька справедливість, або, наприклад, могутність-сила тощо. Замінники справжнього Сенсу й життя в повноті подані в алегоричному образі планет, на які прибуває Маленький Принц. Ці планети є «хибним пошуком чогось, що насправді для нас є важливим». Про детальний опис планет, їх «слабкі місця» та способи виходу з них я не намагатимусь зайвий раз говорити. Про це зможете прочитати у самому творі. На завершення і задля зацікавлення твором подаю нижче декілька «соковитих» крилатих висловів з цієї світлої і по-дитячому доброї розповіді про Маленького Принца.

До зустрічі!

Андрій НИСКОГУЗ Жити серцем//СЛОВО № 1 (65) 2016